

Василевсът се обърна и видя на една масичка от слонова кост, върху златно блюдо да алее чудният плод който той бе дарил на своята ^{свещата} любимка и който тя, в знак на ~~неизменна~~ неизменна преданост, му бе върнала обратно.

Той се отправи към масичката, взе в ръка ябълката и се замисли. Затвори очи. Представи си как сега лично ще я занесе на Атенаис и ще и я поднесе в ~~книжечка~~ малка, извезана от бисер кошничка, върху скъпо огърлие от скитски ~~ширени~~ изумруди.

- Дар от патриций Павлин... - пошушна угодливо прислужникът, който наместяше дилите на мантията върху лявото му рамо.

Теодоси събърчи вежди. Отначало не разбра. Понечи да попита, ~~закъсване~~ Изведнъж му стана ясно. Нещо клъбна сърцето му. Тя бе изпратила дара му на Павлин. Защо? Ала - внезапно горещ срам го потопи в жарки пламъци.

Как бе допуснал подобна мисъл в себе си? За Едokia! За неговата Атенаис... Най-правдивата и благочестива жена. Тя бе изпратила в християнско смирение най-скъпия си дар на един болен, за да го възрадва в самотата му. А верният и добър приятел не бе намерил кому другиму да изпрати чудния, рядък плод освен на любимия си другар от детинство, в знак на преклонение и преданост - на Теодоси.

и той се отправи с нетърпеливи стъпки към покоите на василисата. На минаване край стаите на сестрите си, той се отби за миг да поздрави Пулхерия, Фрасила, Марина и

Четирите калушки току що бяха завършили вечерната си молитва и се канеха да омидат на нощно бдение в "Свети Първоизченик Стефан".

Василисата предпоставяше своя превод на Светото Писание, което знаеше почти наизуст и диреше някаква мисъл, която се мъчеше да надделее над всички останали. Ала очите и не можах да се спрат на нито един ред. Умът и се рееше от ~~Константинопол~~ ^{Константинопол} до Грeсалия, от Атина до Рим.

Птицата бе разперила криле и лятнала. Тя не можеше вече да почива спокойно в златната клетка на императорските дворци. Надивяла предръз съдържанието на гръцкия гинекей, възпитана от баща си в дух на свободомислие и ~~широтата~~ Атенаис бленуваше за широки простори, за светли висини на духа. Далеч от всяко тесногърдие, от всяка скованост...

Не беше ли Фортунa изляла връз нея препълнения рог на изобилието? ^{и (свещата)} Защо бе този дар? Нали за да бъде използван за добри дела? Тя бе поетеса възхвалена и боготворена. Тя меше да остави следа в човешкото битие с името си на светло надарен дух. Тя нямаше да измине живота си само в празните суети на богатството и властта. Възторгът на слушателите, бурните ръкоплескания на великата поетеса я бяха опиянили като най-скъпа музика, която веднъж досегнала сърцето, нищо вече не може да